

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Talio, Sev Metiens Et Remetiens Mensvra

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1650

§. 3. Multa in narrata historia, ed præcipuè patientiam in calumnijs doceri.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52346](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52346)

§. III.

Multa in narrata historia, sed præcipuè patientiam in calumnijs doceri.

Multa hinc elucent documenta: mundi cursus; hominum error in seligendis, & diligendis clientibus; mortalium ingraticudo; auaritiæ atque cupiditatis, itemque inuidiæ malum; iudicum cautela; desperatissimorum audacia, mira Numinis prouidentia & iustitia. Sed ego duo dumtaxat vltima hinc proponam consideranda, quorum vnum erit pro ijs, qui patiuntur, alterum pro ijs, qui faciunt calumniam; vt & illi solatium, & isti metum hauriant, quo à calumniando deterreantur. Lucius vnum, Nutus præbet alterum documentum. Lucius passus est innocens? Fortasse non fuit innocens. Nam etsi *Nuto* nihil abstulit, quis scit, an in alijs lucris comparandis semper fuerit æquus? & si fuit ipse æquus, quis scit, an non parentes eius iustitiam violârint? cum antiquo verbo dicatur: *Dives aut iniquus, aut iniqui heres*. Certè cum, defunctâ vxore, maluit amasiam habere, quàm liberis novercam inducere, non fuit innocens. Sæpe autem, & iustissimè Deus iniurias inferri nobis permittit, in ijs rebus, in quibus su-

mu

mus innocentes, vt luamus in alijs, in quibus sumus nocentes. Ideò iustos permittit Deus hinc vexari, ait S. Chryſoſtomus, vt ſi quas habeant maculas hinc eas deponant. Et hoc patriarcha declarans ad diuitem dicebat, Quia Lazarus hic recepit mala ſua, vnde conſolationem accipit nunc. Atque eſto, fuerit innocens Lucius, tamen debuit eſſe etiam patiens, ſi voluit mereri patientiæ coronam. An fruſtra toties Magiſter noſter monuit, iniurias eſſe ferendas? Atqui nemo poteſt iniuriam pati, niſi innocens, in ea quidem re, in qua iniuriam ſuſtinet. Grandia, & toties iterata paſſus eſt Lucius? non paſſus eſt virtute ſua maiora. Nauclerus nauim per maria ducturus ſaburra onerat, ſed onerat ad eam meſuram, vt nec onere nimio grauata mergatur; nec leuitas tanta ſit, vt nullo negotio in tranſuerſum eat. Ad eundem modum diuinus ille mundi hominumque gubernator, ita curſum noſtrum temperat malis iniurijsque, vt ſint nobis in ſaburram, non in ſubuerſionem, ne vel extollamur, vel opprimamur, ſed vt rectè temperatis oneribus nauigemus, & ad optatum gloriæ caeleſtis portum perueniamus. Vix quiſquam eſt, qui non calumnijs ſubinde pulſetur; immò & probe-

S. Chryſ.
homil. 7.
ad pop.

probetur. Ut enim vasa vitrea franguntur, cum durius tanguntur, aurea atque argentea etiam malleis percussa extenduntur; ita homines pro fragilitate sua, vel patientia sua, calumnijs aut fatiscunt, aut inclarescunt. Moyses rubum ardentem, nec tamen **Exod. 3. 2.** combustum videns dixit: *Ibo, & videbo visionem hanc magnam, quomodo ardeat rubus, & non comburatur?* Magna est visio, si vides hominem invidiæ, calumniæ, tribulationum igne circumdatum, & velut ardentem, tamen non comburi, non vllum impatientiæ, aut vindictæ promere verbum. Talis lucet, & fit per ipsam infamiam clarior illustriorque: quando illius innocentia tandem, tandemque etiam patientia mundo detegitur. Quid enim mirabilius generosiusque fuit, quam Lucij patiens charitas, & tolerantia impudentissimæ calumniæ toties repetitæ? Nimirum vel Seneca teste, *Deus bonum virum in delicijs non habet, experitur, indurat, sibi illum preparat. Quia marcet sine aduersario virtus. Tunc apparet, quanta sit, quantum valeat, polleatque, cum quid possit, patientia ostendit.* Et infra. *Ego non miror, si quando voluptatem capiunt Di, dum spectant magnos viros colluctantes cum aliqua calamitate.*

Senec.
lib. de
prouid.
cap. 1.
Ibid. c. 2.

rate. Nobis interdum voluptati est, si adolescens constantis animi feram venabulo excepit, si leonis incursum interritus pertulit, tantoq; spectaculum est gratius, quanto honestior id fecit.

§. IV.

Ex eadem historia, disci, qualis vindicta, & quale Dei iudicium calumniatoribus sit metuendum?

Quòd si hæc non sufficiunt ad consolandos eos, qui calumnijs vexantur, meminerint illius futuri iudicij, in quo stabunt *insti in magna constantia aduersus eos, qui se angustiauerunt.* Tunc vicissim, & longè magis, coram toto mundo, in ruborem dabuntur improbi calumniatores. Quamquam non semper Deus vsque in alteram vitam differt hanc pœnam talionis; plerosque falsos testes, iniquos accusatores, impios conspiratores, qui alijs insidias struunt, calumniam coquunt, apud superiores, inferiores, & pares, nomen bonum proscindunt; suspiciones suas animo amaro excogitatas, pro certis atq; exploratis deponunt, & quidquid somniant, oraculum putant; vrgent, instant, inculcant, vt sententia in innocentes feratur: hos, inquam, tales Deus, plerosque